Helen a Arthur aneb Kolovrat slečny Thusy

Klasický příběh nevinnosti, lásky a vláken, která nás navždy spojují

autor: Caroline Lee Hentz

Autorská práva

Helen a Arthur aneb Kolovrat slečny Thusy

© 2026 Library of Alexandria.

Všechna práva vyhrazena.

Autorská práva k původnímu redakčnímu materiálu, úpravám, uspořádání a grafickému zpracování vytvořeným pro toto vydání vlastní Library of Alexandria. Žádná část těchto chráněných prvků nesmí být bez předchozího písemného souhlasu Library of Alexandria reprodukována, ukládána do systému pro vyhledávání informací ani přenášena v jakékoli podobě či jakýmikoli prostředky, s výjimkou případů povolených příslušnými právními předpisy.

Vydala Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Obsah

Úvod....2
Helen a Arthur aneb kolovrat slečny Thusy....5
Část 1....6
Kapitola 1....7
Kapitola 2....25
Kapitola 3....36
Kapitola 4....56
Část 2....66
Kapitola 5....67
Kapitola 6....83
Kapitola 7....95
Část 3....116
Kapitola 8....117
Kapitola 9....134
Kapitola 10....150
Kapitola 11....165
Kapitola 12....180
Kapitola 13....201
Kapitola 14....218

Předmluva
Poselství čtenářům

Znovuvybudování největší knihovny v dějinách lidstva

Před tisíci lety byla Alexandrijská knihovna srdcem světového poznání — útočištěm, kde se shromažďovala a svobodně sdílela moudrost všech známých civilizací.

A pak jsme o ni přišli.

Nyní ji znovu budujeme — a zveme vás, abyste se k nám připojili.

V Library of Alexandria jsme si dali za cíl zpřístupnit každou knihu každému člověku na Zemi — nejen v tištěné podobě, ale v každém jazyce a formátu a pro každého čtenáře.

Takto toho dosahujeme:

- **Luxusní tištěná vydání za skutečné náklady na tisk** - Objednejte si kteroukoli knihu jako kvalitní brožované vydání, elegantní vázanou knihu nebo působivou kazetu — a zaplaťte pouze náklady na tisk. Žádné přirážky. Žádní prostředníci.
- **Neomezený přístup k největším dílům** - Užijte si tisíce nadčasových klasik — od Platóna přes Shakespeara až po Tolstého — v krásných moderních vydáních e-knih a audioknih. Čtěte a poslouchejte bez omezení — kdekoli na světě.
- **Moderní překlady do všech jazyků a nářečí** - Klasická díla nově převádíme do jasného a srozumitelného jazyka — a překládáme je do všech představitelných nářečí. Každý si zaslouží porozumět největším myšlenkám lidstva.

Když navštívíte **LibraryofAlexandria.com** , nezískáte jen přístup ke knihám — připojíte se ke globálnímu hnutí, které usiluje o obnovu, uchování a sdílení moudrosti civilizace.

Připojte se k nám ještě dnes na LibraryofAlexandria.com

Společně zajistíme, aby světlo lidské moudrosti už nikdy nezhaslo.

S vděčností,

Tým Moderní Alexandrijské knihovny

Navštivte:
www.libraryofalexandria.com
Nebo naskenujte níže uvedený kód:

Úvod

Román Helen a Arthur začíná u kolovratu za bouřlivé noci. Jsou tu malá holčička ve žluté flanelové noční košili a vysoká, podivínská žena, která současně spřádá len na nitě a vypráví příběhy. Tou ženou je slečna Thusa a patří k nejpamátnějším podivínkám americké literatury své doby: stará panna s nádherným nosem, prorockýma očima a kolovratem, který ji předchází od domu k domu jako štít vojáka. Obraz dítěte, ohně a hlasu vyprávějícího příběhy ve tmě je zárodkem dlouhého románu o tom, co takové příběhy mohou způsobit v mysli dospívajícího člověka.

Kniha patří do období, kdy americké spisovatelky románů patřily k nejprodávanějším autorům v zemi, a Caroline Lee Hentz byla jednou z nich. Její próza klade velký důraz na rodinné city a mravní výchovu dětí a představuje domácnost jako místo, kde se utváří charakter. Tehdejší čtenáři její jméno dobře znali. Dnes ho zná málokdo, a právě to patří k potěšení z jejího objevování.

Spisovatelka své doby

Caroline Lee Hentz se narodila v Massachusetts roku 1800 a roku 1824 se provdala za Nicholase Hentze, učitele a přírodovědce francouzského původu. Vážně psát začala, když vychovávala děti, a napsala romány, povídky i divadelní hru. Manželova práce zavedla rodinu v první polovině devatenáctého století do několika měst a škol a Hentz často psala ve volných chvílích po vyučování a domácích povinnostech. Nicholas Hentz také vydával studie o pavoucích, které sám kreslil a popisoval. Mezi její raná díla patřila tragédie ve verších a získala cenu za divadelní hru, která se hrála na jevišti.

V 1850. letech 19. století patřila k nejčtenějším autorkám domácích románů v zemi. Zemřela roku 1856. Zemřela v

Marianně na Floridě, kam se v posledních letech svého života přestěhovala za synem Charlesem. Romány, které po sobě zanechala, se tiskly ještě řadu let po její smrti. Její jméno bylo po celou generaci čtenářů spojeno s příběhem z jižanské domácnosti.

Její knihy patří do světa sentimentálního románu devatenáctého století. Hentz psala pro široké rodinné publikum a její romány často vycházely nejprve na pokračování v novinách a časopisech a teprve potom jako knihy. Dnešní čtenář si všimne, jaký význam tato próza přikládala tomu, co dítě slyší a představuje si, a jak tyto rané dojmy pokládala za trvalý vliv na charakter. Strašidelné příběhy, balady a pohádky bývaly zábavou v běžných domácnostech a Hentz je líčí jako sílu, která může utvářet lidský život. Čtenáři, kteří mají rádi Louisu May Alcottovou nebo úvodní kapitoly Jany Eyrové, poznají známé prostředí: citlivé dítě, přehřátou představivost a svět dospělých, který se pozvolna vkrádá dovnitř.

Kniha také vykresluje každodenní život v malé americké komunitě své doby, včetně jejích zvyků, práce se lnem a vlnou, pohostinnosti k potulné staré panně a zvyku shromažďovat se kolem každého, kdo uměl dobře vyprávět.

Helen a kolovrat

Napětí knihy spočívá mezi představivostí a úsudkem a hned první kapitola ukazuje dítě, jehož mysl živí příběhy. Láska i zábava mohou mít složité účinky a autorčin zájem o dětství činí ze samotného vyprávění otázku, nad níž stojí za to se zamyslet. Písně a příběhy slečny Thusy představují celou ústní tradici balad a domácích pověstí, které utvářely mladé lidi v autorčině době. Co z člověka takové dětství udělá?

Román je rozdělen do tří částí a čtrnácti kapitol, takže jeho domácí témata dostávají dost prostoru, aby se mohla rozvinout. První kapitola začíná krátkým poetickým mottem a tento zvyk uvádět text převzatým veršem dodává knize romantický, lehce přízračný tón. Vypravěčský hlas je vřelý, popisný a rád kreslí

portréty. Postavy jsou zachyceny s velkorysým množstvím podrobností, jako ve větě, že Helen „vypadala jako perla ve zlaté obrubě“. Tempo je poklidné, s prostorem pro počasí, světlo ohně a drobnou domácí komiku, a jazyk je formální způsobem typickým pro své století, ale snadno srozumitelný.

Co může kolovrat vypříst

Název slibuje dvě jména a čtenář se může ptát, jak se Arthur dostane do knihy, která začíná dítětem a starou ženou. Je také namístě ptát se, co budou pro Helen znamenat příběhy, které slečna Thusa vypráví a které malé děvčátko tolik vzrušují, až vyroste. A co dělá kolovrat v názvu románu, jako by bzučící stroj a jeho nit mohly držet pohromadě celý život?

Helen a Arthur aneb kolovrat slečny Thusy

„– Tvář, v níž se setkaly
sladké vzpomínky – sladké přísliby –
bytost ne příliš zářivá ani dobrá
pro každodenní potřeby lidské přirozenosti;
pro pomíjivé strasti, prosté žerty,
chválu, hanu, lásku, polibky, slzy a úsměvy.“ – Wordsworth
„Nevím a neptám se,
zda v srdci nosíš vinu –
vím jen, že tě miluji,
ať jsi jakákoli.“ – Moore

Část 1

Kapitola 1

„Nejprve strach zkusil svou obratnou ruku
uprostřed zmatených akordů –
pak se stáhl, aniž věděl proč,
při zvuku, který sám vyloudil.“ – Collins

Malá Helen seděla ve své dlouhé flanelové noční košili vedle slečny Thusy a pozorovala, jak se kolovrat rychle otáčí a jak se tvoří lněná nit, která jí proklouzávala mezi hbitými prsty a byla čím dál tenčí.

Byla bouřlivá, větrná noc. Čas od času se okenní tabulky roztřásly, jako by se sklo mělo rozsypat, zatímco venku chladně jiskřily a pomrkávaly hvězdy a uvnitř hřejivě žhnul a praskal oheň.

Helen seděla na nízké stoličce tak blízko kolovratu, že se jí krátké kudrnaté vlasy několikrát zapletly do lnu na přeslici a jen o vlásek unikly tomu, aby se z nich upředla nit.

„Odsuň se kousek dál, děvčátko, nebo tě spředu do pavučiny, to ti povídám,“ řekla slečna Thusa a ponořila prsty do tykve zavěšené vedle přeslice. Zároveň se sklonila a zvlhčila vlákna tak, že je při průchodu kolem ubývajícího lnu protahovala ústy.

Helen, zabalená od hlavy až k patě do žlutého flanelu, s vykukujícím bílým obličejíčkem, vypadala jako perla ve zlatém osazení. Na temeni jí seděla mušelínová noční čepička a pod ní si vlasy dováděly, nedbajíce hřebenu ani stuhy. Tvář obrácená k ohni měla žhnoucí červeň, druhá byla úplně bez barvy. Oči, které se v noci vždy zdály větší a tmavší než ve dne, upírala na tvář slečny Thusy s úctou a obdivem, jež se k jejím rysům sotva hodily. Obrys té tváře byl přísný a vlasy, silně prošedivělé věkem, měla sčesané z čela dozadu po šejkerském způsobu, což ještě podtrhovalo strnulý výraz jejích rysů. Brýle s tmavými obroučkami jí spočívaly v polovině čela a působily spíše ozdobně než užitečně. Příroda by pro brýle sotva našla vhodnější odpočívadlo než kořen nosu slečny Thusy, který se zvedal náhle

a majestátně a při pohledu na něj člověka překvapil. Na její tváři bylo všechno drsné kromě očí, které měly měkký, vážný, zamlžený pohled – prorocký, a přitom laskavý a soucitný, jako by litovaly zla, jež odhaloval jejich daleký zrak, ale neměly moc mu zabránit. Tyto měkké, vážné, prorocké oči podněcovaly představivost malé Heleny a noc co noc se plížila k slečně Thusě, když ji matka uložila do postele, vyslechla její dětský protestantský Otčenáš a odešla v domnění, že se Helen právě propadá do hlubokého dětského spánku. Netušila, jak podivný vliv tak mocně působí na dětskou mysl, nebo spíše si neuvědomovala, že její dítě je už dost staré na to, aby v něm vznikly dojmy hluboké a trvalé jako život sám.

Slečna Thusa byla pozůstatkem minulosti, který osud zanechal v kraji, kde žila – osamělou ženou bez známých příbuzných či přátel. Lidé sice neprovdaným ženám po překročení středního věku většinou říkají „teto“, ať jsou s nimi příbuzné, nebo ne, ale nikdo se neodvážil oslovit ji teto Thuso, tak silně to jméno nesnášela. Stejně tak odmítala, aby ji oslovovali paní, jak se často říká starším neprovdaným ženám. Tvrdila, že jí tento titul nenáleží, a opovrhovala tím, že by se oděla do vypůjčených barev. Zachovala si tedy své svobodné oslovení a prohlašovala, že ji nic na světě nepřiměje, aby se ho vzdala.

Kdysi žila se svým svobodným bratrem, neduživým misantropem, který se dlouho stranil světa, a ten ho proto zanedbával. Když se však lidé dozvěděli, že nemocný stále více slábne a zcela závisí na péči své osamělé sestry, probudil se v cizích lidech soucit. Začali chodit do pokoje nemocného a starat se o jeho potřeby i utrpení, až se slečna Thusa naučila vážit si laskavosti, kterou zprvu odmítala. Po bratrově smrti ji sousedé, pohnuti soucitem s její osamělostí a žalem, zvali, aby u nich trávila část času a považovala jejich domovy za své. Jednou z jejích zvláštností – a měla jich víc než jednu – byla vášeň pro předení na malém kolovratu. Jeho jednotvárné vrčení bylo už dlouho hudbou jejího osamělého života; přeslice ověšená pruhy lnu byla miláčkem jejího srdce a upředená nit jí zajišťovala

každodenní obživu. Kamkoli se vydala, kolovrat jí jel napřed jako předvoj, podobně jako štíty dávných válečníků.

„Ach, přichází slečna Thusa – poznám to podle kolovratu!“ ozývalo se obvykle, někdy podrážděně, ale častěji s potěšením. Byla tak svérázná a podivínská, měla nevyčerpatelnou zásobu strašidelných příběhů a pohádek a zpívala tolik divokých starých balad, že se kolem ní děti shromažďovaly, jako by byla Sibyla. Matky, které neměly víc služebnictva, než potřebovaly, rády vítaly ve svých domovech někoho s tak mimořádným darem bavit děti a udržet je v klidu. Přes všechny své podivnosti se těšila úctě pro svou pracovitost a prostotu i pro jistou zvláštní, staromódní, pověrčivou zbožnost, která vrhala na její povahu paprsek světla.

Byla vděčná za laskavost a pohostinnost, jimiž ji tak štědře zahrnovali, a nikdy neopouštěla domácnost, aniž rodině darovala na použití trochu své nejkrásnější, rovnoměrně upředené jemné lněné nitě. Její přadlácké umění se skutečně proslavilo široko daleko a lidé ze sousedních měst si často objednávali větší množství zázračné nitě slečny Thusy.

Nyní bydlela u paní Gleasonové, Heleniny matky, která jí vždycky vyhradila pěkný pokojík v útulném koutě domu, kde mohla od rána do večera příst a sklánět se nad svým milovaným vřetánkem. Helen byla příliš malá na to, aby ji přes den posílali do školy nebo aby večer zůstávala v rodinném pokoji, protože její matka dodržovala zdravé a rozumné pravidlo chodit brzy spát a brzy vstávat. Zdálo se tedy, že ji osud svěřil Thuse do péče, aby ji bavila a poučovala. Její představivost se proto rozvíjela nepřirozeně, zatímco zárodky rozumu a úsudku dřímaly.

„Přestaňte prosím příst, slečno Thuso, a povězte mi nějakou pohádku,“ řeklo dítě a odvážilo se položit svou malou nožku na šlapku a prudce trhnout klikou.

„Ano! Neotravuj mě – nejdřív musím uhladit len na přeslici a navlhčit přízi na vřetenu. Tak, to stačí. Pojď, žluté ptáčátko, vylez mi na klín a řekni, co chceš, abych ti vyprávěla. Má to být o šedém koťátku s velkým svazkem klíčů kolem krku, které se proměnilo v krásnou princeznu, nebo o obrovském

lidožroutovi, který zabil všechny děti, jež našel, aby je snědl k snídani a k večeři?“

„Ne,“ odpověděla Helen a zachvěla se podivnou směsí hrůzy a potěšení. „Chci slyšet něco, co jste mi ještě nikdy nevyprávěla.“

„Nu – povím ti příběh o červotočivém pocestném. Je napůl zpívaný a napůl vyprávěný, a je to pořádný příběh. Předvedla bych ti ho celý, kdybys seděla v koutě, dokud neskončím. Pusť mě, jestli ho chceš slyšet.“

„Prosím, slečno Thuso,“ řeklo rozrušené dítě, odtáhlo si stoličku do kouta a přikrčilo se na ní, zatímco slečna Thusa vstala a odsunula kolovrátek, připravena začít své pomíchané představení. Své příběhy a písně často předváděla, k velké radosti dětí a pobavení dospělých, ale jen zřídkakdy tak učinila, aniž ji o to někdo naléhavě a opakovaně prosil. Poprvé sama od sebe nabídla, že zahraje Sibylu, jejíž věštby pronášela, a bylo to důkazem, že ji zachvátil neobvyklý záchvat inspirace.

Byla velmi vysoká a hubená. Když se při předení skláněla nad vřetenem, zdála se mnohem menší, než ve skutečnosti byla, ale jakmile odsunula kolovrátek, její postava se znovu napřímila do své přirozeně vzpřímené a velitelské polohy. Obvykle nosila tmavě šedé šaty s obrovskými kapsami, černý hedvábný šátek přehozený přes ramena a bílý vyšívaný mušelínový čepec, jehož korunku dvakrát nebo třikrát obepínala černá stuha. Aby mušelín zůstal čistý a stuha lesklá, nosila vždy mezi hlavou a mušelínem přeložený kousek bílého papíru, takže vršek čepce vypadal mnohem méně průsvitný než zbytek.

Červotočivý pocestný! Jak děsivý, a přitom podmanivý příběh! Helen čekala se zatajeným dechem a sledovala pohyby Sibyly; zorničky měla rozšířené a hruď se jí zvedala.

Konečně prudký závan větru udeřil holou větví do oken, až to zašustilo jako chrastící suché kosti, a padající poleno rozprášilo po krbu spršku rudých jisker. Slečna Thusa zamávala kostnatými prsty pravé ruky a začala –

„Kdysi jedna žena předla u kuchyňského ohně, předla jako o život, úplně sama, bez jediné zelenooké kočky, která by jí dělala společnost. Uhlíky vyhasly v popel a stíny se v černém klubku

krčily ve čtyřech rozích místnosti. Žena dál předla a při práci zpívala –

„Ach! Kdybych měla dobrou společnost – kdybych měla
dobrou společnost,
Ach! Jak šťastná bych byla!“

V komíně zašustilo, jako by jím padal veliký rorýs, a žena se sklonila a pohlédla vzhůru do temného průduchu.“

Tu slečna Thusa sklonila svou vysokou postavu a otočila zobákovitý nos k rozžhavenému krbu. Helen se vzrušením třásla a napodobovala její pohyby, čekajíc, že z komína sestoupí nějaká příšera pokrytá sazemi.

„Dolů se spustil pár širokých, zaprášených kostlivých chodidel,“ pokračovala slečna Thusa, couvala od krbu a ztišovala hlas, až zněl chraplavě a nepřirozeně. „Sjela přímo komínem a přistála před ženou, která vykřikla, zatímco otáčela kolovrátkem s cívkou stále dokola: ‚Proč máte tak velká chodidla, příteli?‘ ‚Chodil jsem daleké cesty. Chodil jsem daleké cesty,‘ odpověděla kostlivá chodidla a žena znovu zazpívala –

„Ach! Kdybych měla dobrou společnost – kdybych měla
dobrou společnost,
Ach! Jak šťastná bych byla!“

V komíně cosi zachřestilo a dolů sjel pár maličkých, rozkládajících se kotníků. ‚Proč máte tak malé kotníky?‘ zeptala se žena. ‚Sežrané červy, sežrané červy,‘ odpověděly rozkládající se kotníky a kolovrátek se vesele otáčel dál.“

Není třeba opakovat dvojverší, které slečna Thusa zpívala mezi každou další sestupující hrůzou hlasem, jako by procházel hřebenem s jemnými zuby v drobných, chvějivých pramíncích, ačkoli to na její ponurý příběh mělo nepopsatelný účinek.

„Za chvíli,“ pokračovala slečna Thusa, „zaslechla v komíně zvuk, jako by tam někdo něco odstrkoval a tlačil, jako by něco sténalo a zápasilo s cihlovými stěnami. Pak dolů sestoupilo obrovské, nadmuté tělo a postavilo se na nohy silné jen jako

dýmky. Potom následoval krátký, otrhaný krk a nakonec nestvůrná kostlivá hlava, která se šklebila od ucha k uchu. ‚Chtěla jsi společnost a teď ji budeš mít,' řekla ta postava hlasem opravdu příšerným – žena však odložila kolovrátek a pozvala tu ponurou bytost, aby se posadila a cítila se jako doma.

‚Dnes v noci zůstat nemohu,' řekl. ‚Musím za svitu měsíce na cestu. Pojď se mnou, můžeme si navzájem dělat společnost. Je tam útulné místečko, kde si můžeme odpočinout, až budeme unavení.'"

„Ach, slečno Thuso, ona nešla, že ne?" přerušila ji Helen; oči, které se stále zvětšovaly, teď připomínaly dva úplňky o půlnoci.

„Pst, dítě. Jestli položíš ještě jednu otázku, hned přestanu. Prostě šla, a za měsíčního světla museli tvořit zvláštní dvojici: osamělá žena a červotočivý pocestný. Pokračovali lesem a přes pláně, vzhůru do kopců a dolů z kopců, přes mosty z padlých stromů a přes potoky, kde nebyl vůbec žádný most. Nakonec dorazili na nerovnou půdu, a když měsíc zakryl mrak, klopýtali dál, jako by kráčeli přes hromady kukuřice.

„‚Tady je,' vykřikl červotočem prožraný poutník a zastavil se na okraji hlubokého otevřeného hrobu. Měsíc vyšel zpoza mraku a ukázal, jak děsivě hluboký hrob je. Pak se chtěla otočit a vrátit, ale kostlivé paže té postavy ji popadly a oba se vrhli dolů, bez žebříku a bez lana. Už je nikdy nikdo živý nespatřil.

„Ach! Kdybych jen měl dobrou společnost – kdybych jen
měl dobrou společnost,
Ach! jak šťastný bych byl!"

Nedá se popsat, s jakým zaujetím Helen poslouchala tu divokou, hrůzostrašnou pověst. Tiskla se čím dál blíž ke koutku u krbu a chlad pověrčivého děsu jí z tváře vyháněl žhnoucí růž.

„Ta žena, co předla, jste byla vy, slečno Thuso?" zašeptala, bála se dokonce i vlastního hlasu. „A viděla jste to na vlastní oči?"

„Pst, ty pošetilé dítě!" řekla slečna Thusa a vrátila se ke svému obvyklému tónu. „Na nic se mě neptej, nebo ti už žádné příběhy vyprávět nebudu. Žlutý ptáček už má být v hnízdě. Poslouchej!

Slyším, jak mě volá tvoje matka, a dávno už jsi měla být v posteli. Pojď."

Slečna Thusa objala dítě svou dlouhou pravou paží a odnášela je do dětského pokoje, zatímco se Helen krčila a bránila.

„Prosím, slečno Thuso," zaprosila, „nenechávejte mě tu samotnou. Nenechávejte mě ve tmě. Vůbec se mi nechce spát – nikdy neusnu – bojím se toho červotočem prožraného muže."

„Myslela jsem, že to dítě má víc rozumu," zvolala věštkyně. „Nenapadlo mě, že je to taková malá huska," pokračovala a ukládala ji mezi příjemné, teplé přikrývky. „Nikdo hodné holčičky neobtěžuje – svatí andělé na ně dávají pozor. Tak, dobrou noc. Zavři oči a spi."

„Prosím, neodnášejte světlo," zaprosila Helen. „Nechte ho tu, dokud neusnu; hned jak usnu, zhasnu ho."

„Tomu věřím," řekla slečna Thusa. „Až se ti naskytne příležitost." Pak popadla lampu a vyběhla z pokoje. Cestou si opakovala: „Chudinka! Opravdu nesnáší tmu! Ten příběh byl vážně pěkně působivý. Nedivila bych se, kdyby se jí o něm zdálo. Ještě jsem neviděla dítě, které by poslouchalo tak jako ona. Je radost jí vyprávět. Malá opička! Opravdu se chová, jako by to všechno byla pravda. Vím, že tohle je moje mistrovské dílo, proto si při vyprávění dávám tak záležet. Ne každý umí vyprávět jako já, to je jisté. Je to můj dar – nesmím na něj být pyšná. Bůh dává jednomu člověku jeden talent a druhému jiný. Nakonec se za ně budeme muset všichni zodpovídat. Doufám, že nikdo nikdy neřekne, že jsem ten svůj schovala do šátku."

Takové byly myšlenky slečny Thusy, když scházela dolů. Kdyby si jen představila polovinu utrpení, které působila tomuto neobyčejně citlivému a vnímavému dítěti, naříkala by nad jeho vlivem v žíni a popelu, místo aby se radovala ze svého daru. Heleniny obavy, o nichž se slečna Thusa domnívala, že pominou stejně rychle, jako vznikly, byly obětí, kterou její génie s potěšením přijímal; nevědomky a krutě se těšila z toho, že je probouzí. Měla spalující vášeň pro vyprávění těchto děsivých pověstí a zdálo se jí, že bez jejího ukojení nemůže žít. Štěstí vypravěčky se vyrovnalo důvěřivosti posluchačky. Aniž to tušila,

byla upírkou, která vysávala životní krev z mladého, nevinného srdce a vysušovala pramen jeho radostí.

Helen poslouchala, dokud poslední zvuk kroků slečny Thusy neodezněl. Pak se zavrtala hlouběji do postele, přetáhla si přikrývky přes hlavu i uši a ležela nehybně jako závěj, zatímco jí z každého póru kanul chladný pot děsu.

„Nejsem hodná holčička," řekla si, „a Bůh dnes v noci nepošle anděly, aby na mě dávali pozor. Minulou neděli jsem si s panenkami hrála na bohoslužbu a slečna Thusa říká, že jsem tím porušila přikázání. Pomodlím se znovu a poprosím Boha, aby mi odpustil."

Malá Helen si pod přikrývkou sepjala roztřesené ruce a odříkala modlitbu Páně tak zbožně a uctivě, jak to smrtelná ústa dokážou. Tento zbožný čin ji však neuspával ani nezaháněl přízrak, který poletoval kolem její postele. Už nemohla pod přikrývkou dýchat a bála se, že se udusí, a tak pomalu vystrčila hlavu ze svého pohřebního rubáše, až se její ústa dotkla chladného, svěžího vzduchu. Oči držela pevně zavřené, aby neviděla tmu. Vzpomněla si, jak její bratr, který se pyšnil tím, že je skvělý matematik, říkal, že když budete stále dokola počítat do deseti, až budete velice unavení, usnete, aniž si to uvědomíte. Zkusila to, ale její srdce udávalo rytmus hlasitým, rychlým tlukotem – bilo tak hlasitě a rychle, že si ho někdy spletla s kroky kostlivého poutníka. Byla si jistá, že slyší šustění v komíně a rachocení u stěn. Zdálo se jí, že jí po tváři přejel chladný dech. Konečně už nesnesla strašlivý útlak svých obav a rozhodla se zoufale zariskovat a seběhnout dolů k matce. Řekne jí, že zemře, jestli zůstane tam, kde je. Seběhnout sama potmě dolů bylo hrozné, ale zůstat v pokoji plném přízraků ještě horší. Sebrala tedy všechnu odvahu, vyskočila z postele a tápajícíma, roztřesenýma rukama hledala cestu ke dveřím. Bosé nohy jí na podlaze zledovatěly, když po ní cupitala, ale jí to bylo jedno. Našla dveře, otevřela je a vstoupila do dlouhé tmavé chodby vedoucí ke schodům. Pak si vzpomněla, že nalevo od chodby je komora, která se svažuje k okapu a má nízký vchod bez dveří. Tahle komora ji už dlouho děsila ze všeho nejvíc. Kdykoli kolem

ní prošla, připadala jí zvláštní a tajemná, dokonce i za bílého dne. Stíny soumraku se tam vždycky shromažďovaly jako první a zůstávaly tam jako poslední. Nikdy kolem ní neprošla – vždycky utíkala, co nejrychleji mohla, jako by ji pronásledoval mstitel krve. Teď by byla letěla, kdyby mohla, ale dlouhá noční košile jí bránila v pohybu a pevně se jí ovíjela kolem kotníků. Jednou na ni šlápla, a protože si myslela, že ji někdo chytil, hlasitě vykřikla a vrhla se dveřmi, které byly náhodou otevřené. Ty dveře stály přímo nahoře na schodišti, a tak není divu, že Helen nedokázala znovu nabýt rovnováhy a řítila se dolů po schodech ještě rychleji, než chtěla, přestože už tak letěla jako vítr. Kutálela se dolů a narážela do schodů, až udeřila do dveří dole takovou silou, že je rozrazila. Do středu jasně osvětleného pokoje se dokutálela žlutá flanelová kulička.

„Panebože!“ vykřikla paní Gleasonová, vyskočila od stolu uprostřed pokoje a na podlahu jí spadl balík bílého plátna.

„Co to má proboha být?“ vykřikl pan Gleason a upustil knihu, když žlutý míč prudce narazil do jeho nohou.

Dvanáctiletý Louis Gleason si levou rukou hrál na schovávanou mezi svými rozcuchanými světlými kadeřemi, zatímco pravou rychle přejížděl po břidlicové tabulce a s neuvěřitelnou rychlostí na ni psal algebraické symboly. Vyskočil tři stopy do vzduchu, upustil tabulku s ohlušující ranou a zničil pěknou řádku úhledných rovnic.

Asi devítiletá Mittie Gleasonová byla pohroužená do abstrakcí mluvnice. Seděla s ukazováčky v uších a hlavou skloněnou nad knihou, aby od sebe odřízla každý rušivý zvuk. Vylekaně odstrčila židli dozadu a rozběhla se přímo hlavou do slečny Thusy – jediné osoby, kterou nečekaný příchod malé návštěvnice zřejmě nijak nevyvedl z míry.

„To je jen malá Helen,“ řekla, zvedla balík do náruče a odnesla ho k plápolajícímu ohni. Pád dítě omráčil, ale nezranil. Začínala přicházet k sobě a otevřela velké, divoce vyhlížející oči před rodinnou skupinou, kterou jsme popsali.

„Chudinka, náměsíčně chodí,“ řekla její matka a sevřela její studené ruce v obou svých.

Helen věděla, že to není pravda. Také věděla, že mlčením nechává platit mylný dojem, a že to není správné, ale bála se, že se otec rozzlobí, když řekne pravdu. Měla strach, že ji pošle zpátky do temné místnosti a na osamělé dětské lůžko. Čekala, že ji slečna Thusa označí za hloupou a všechno rodičům poví o jejím strachu z červotočivého pocestného. Zvedla k slečně Thuse nesmělé oči a přemýšlela, proč mlčí. V těch prorockých očích bylo cosi, čemu nerozuměla. Jako by je zahaloval závoj a bránil jí v pátrání; sklopila zrak a zhluboka, namáhavě vydechla.

Slečna Thusa začínala mít pocit, že její pověsti mohly zapůsobit hlouběji, než si představovala nebo zamýšlela. Cítila zvláštní směs triumfu a lítosti – triumfu nad svou mocí a lítosti nad jejími následky. Instinktivně také tušila, že by se Helenini rodiče na ni zlobili, kdyby věděli, jaký vliv na ni měla, a nadále by jí odpírali toho nejobdivnějšího posluchače, který kdy visel na jejích věšteckých rtech. Nechtěla nikomu ublížit, ale skutečně litovala, že ten „mocný příběh" vyprávěla tak pozdě večer. Přitáhla si dítě blíž do náruče a v sebevýčitkách se její něha ještě prohloubila.

„Vsadím se, že slečna Thusa jí vyprávěla některou ze svých strašidelných historek," řekl Louis a zasmál se nad troskami své tabulky. „Už vím, co poslalo tu žlutou housenku dolů ze schodů."

„Plazila se!" opakoval otec. „Řekl bych, že spíš skákala a poskakovala – víc jako puma než housenka."

„Styděla bych se být taková zbabělka a bát se duchů," vykřikla Mittie a v jejích jasných černých očích se zablesklo pohrdání.

„Slečna Thusa mi o duchách nic neříkala," řekla Helen a propukla v pláč. Doslova to byla pravda, ale její smysl vystihovala jen napůl – a Helen, přestože byla ještě malá, to věděla a cítila. Hořkost výčitek ji bodala do slz. Nikdy se necítila tak nešťastná a ponížená. Klesla ve vlastních očích. Otec, bratr a sestra se jí vysmáli a počastovali ji jmény – pro dítě to bylo strašné. Jeden jí říkal housenko, druhý pumo a třetí zbabělče. A k tomu se přidala náhlá, nevýslovná hrůza ze žluté barvy, která jí dříve byla nejmilejší. Rozhodla se, že si tu strašlivou žlutou noční košilku

už nikdy neoblékne, i kdyby bez ní měla zmrznout. Raději bude nosit ty staré, třebaže na nich bude deset tisíc záplat, než ten zářivý nový oděv se zlatavým nádechem, který ještě donedávna tolik obdivovala.

„Tedy," vykřikl Louis, aniž tušil, jaké spartánské předsevzetí si jeho malá sestra právě učinila. Dobromyslně se snažil proměnit její slzy v úsměv. „Myslel jsem, že Helen je dýně, když se tak hlučně vřítila do pokoje, zabalená do téhle žluté příšernosti. Mami, ve jménu všeho dobrého vkusu, proč ji na noc oblékáš jako na čínský pohřeb?"

„Sama si ji vybrala," odpověděla paní Gleasonová a vzala plačící dítě na klín. „Viděla takhle oblečenou malou holčičku a myslela si, že bude náramně šťastná, když bude mít také takový oděv."

„Už si ji nikdy v životě neobléknu," vzlykala Helen. „Všichni se jí smějí."

„Možná bude mít někdo jiný co říct," pronesla matka vážným, něžným hlasem. „Když jsem si dala tolik práce, abych ji ušila a ozdobila jemnou, zářivou stužkou, jen aby se mé holčičce líbila, připadá mi od ní velmi nevděčné říkat něco takového."

„Ach, maminko, ne," dokázala Helen jen říct. Stejně pevně se rozhodla, že si raději oblékne ten nejohavnější oděv a snese posměch celého světa, než aby se vystavila nelibosti tak laskavé a shovívavé matky.

„Raději ji odneste zpátky do postele," řekl pan Gleason. „Když se dětem příliš povoluje, vypěstují si tak špatné návyky."

Helen se zachvěla a pevně se přitiskla k matce.

„Bojím se, že by mohla ve spánku znovu vstát a spadnout ze schodů," řekla její starostlivější matka.

„Zamkněte dveře zvenčí, než půjdeme spát," navrhl otec.

Zamknout ji o samotě ve tmě! Helen měla pocit, jako by právě vyslechla rozsudek smrti, a bledá až namodralá se opřela o matku, neschopná vyslovit modlitbu, která se jí chvěla na popelavých rtech.

„Dejte mi ji," řekla slečna Thusa. „Vezmu ji nahoru a zůstanu s ní, dokud nepřijdete."

„Ale ne, v pokoji se netopí a vám bude zima. Pane Gleasone, dítě je nemocné a na omdlení. Puls má sotva znatelný – a podívejte, jak namodralý má okolí úst. Helen, drahoušku, prosím, řekni mi, co ti je."

„Opravdu vypadá, že má velmi vyděšené oči," řekl otec a sám se nakazil ženou úzkostí. „A spánky má horké a pulzují. Doufám, že jí nehrozí zánět mozku."

„Ach, pane Gleasone, prosím, nic takového neříkejte, to nesnesu," zvolala paní Gleasonová rozechvělým hlasem. Na tu strašlivou nemoc už přišli o jedno drahé dítě, Helenino dokonalé dvojče, a ona měla pocit, jako by nad jejich domovem znovu visel planoucí meč anděla zkázy.

„Raději pošlete pro doktora," pokračovala. „Naše ztracené děťátko postihla nemoc stejně náhle."

Pan Gleason vyskočil a popadl klobouk, ale Louis byl u dveří první.

„Nechte mě jít, otče – běhám nejrychleji."

Kdo viděl rozrušeného chlapce běžet ulicí, domníval se, že ho poslali vyřídit něco, na čem závisí život nebo smrt.

Doktor přišel – nebyl to jejich starý rodinný lékař, jehož věk a zkušenosti jim získaly naprostou důvěru, nýbrž mladý kolega, pro něhož bylo dětství záhadné a poněkud zastrašující.

Z jak křehkých, téměř neviditelných článků je utkáno pletivo klamu! Když se Helen v zoufalství rozhodla opustit svůj osamělý pokoj, neměla v úmyslu předstírat. Čekala výčitky, možná i trest, ale cokoli bylo lepší než hrůzy její představivosti. Když ji však ostatní oslovili jako náměsíčnou, chyběla jí odvaha přiznat pravdu a zavřít tak únikové dveře, které matčina laskavá ruka nevědomky otevřela. Nechtěla předstírat, že je nemocná, ale když matka použila nemoc jako důvod, proč ji neposílat zpátky do osamělého, temného pokoje, přijala tuto výmluvu a opravdu začala věřit, že je jí velmi zle. Hlava jí tepala a bolela a oči ji pálily, jako by jí je někdo posypal horkým pískem. Nebála se doktorových léků, protože když ji léčil naposledy, dal jí na

hrudku bílého cukru několik kapek máty peprné, které jí moc chutnaly. Starého doktora s jeho stříbřitými vlasy a zářivým úsměvem měla ráda a klidně ležela v matčině náručí, zcela odevzdaná svému překvapivému osudu. Když však spatřila cizí mladou tvář skloněnou nad sebou a pár pronikavých tmavých očí, které jako by dokázaly číst i ta nejhlubší tajemství jejího srdce, polekaně se odtáhla, přesvědčená, že záhada její nemoci vyjde najevo. Další pohled ji uklidnil. Byla si jistá, že bude laskavý a nedá jí nic odporného ani děsivého. Pozorovala jeho tvář, když se k ní sklonil, aby jí nahmatal puls, a divila se, proč mu po tváři přebíhá tak krásná barva, která stále sílí, až to vypadá, jako by mu na ni svítil oheň. Nevěděla, jak je mladý, ani že je to poprvé, co ho poslali samotného k pacientovi – a že mu ona, docela malé dítě, připadala hrozivá, protože mohl nést částečnou odpovědnost za její život.

„Dal bych jí uklidňující směs," řekl a jemně pustil pacientčino štíhlé zápěstí. „Zdá se, že její mozek je velmi rozrušený, ale nemyslím, že je důvod obávat se zánětu. Je velmi nervózní a potřebuje klid."

Helen pocítila tak nepopsatelnou úlevu, že zapomněla, že má být nemocná, zvedla hlavu a věnovala mu tak zářivý, vděčný pohled, až ho to zarazilo.

„Podívejte!" zvolal Louis a mnul si ruce. „Jen se podívejte, jak jí oči září. Doktorův příchod ji uzdravil."

„Bratře, nedělej takový rámus. Nemůžu se učit," zvolala Mittie a netrpělivě si odhodila vlasy z čela. „Nevěřím, že jí je hůř než mně. Jen to dělá, aby si jí všichni všímali."

„Mittie!" řekla matka a podívala se na mladého doktora.

Mittie prudkým pohybem hlavy, který byl pro ni typický, smetla vlasy přes obličej, až se dotkly stránek knihy, do níž byla zdánlivě zabraná. Mladého doktora však pozorovala skrz husté prameny spadající jí do tváře a pomyslela si, že kdyby byla nemocná, raději by si pro něj poslala než pro starého doktora Sennara.

Druhý den ráno byla Helen opravdu nemocná a měla horečku. Rozrušení z předchozího večera zatížilo její mozek, a

tím se potvrdily matčiny obavy. V noci začala blouznit a nesouvisle mluvit o červotočivém pocestném, přadlence a domě smrti, k němuž měli namířeno.

Paní Gleasonová seděla vedle ní a držela její neklidnou ruku, zatímco jí slečna Thusa přikládala na hořící spánky mokré obklady. Matka se při poslechu divokých dětských slov zachvěla a náhle ji napadlo něco, co se blížilo pravdě.

„Bojím se," řekla, vzhlédla a upřela na slečnu Thusu laskavý, ale vyčítavý pohled, „že jste mé děvčátko nebezpečně rozrušila tím, že jste jí vyprávěla strašlivé příběhy. Vím, že jste to myslela dobře," dodala, protože jí nechtěla ublížit, „ale Helen je jiná než ostatní děti a nesnese ani sebemenší rozrušení."

„Pořád mě prosí, abych jí vyprávěla příběhy," odpověděla slečna Thusa, „a já to drahé dítě mám příliš ráda, než abych jí odmítla. Je na ní něco velmi neobvyklého. Nikdy jsem neviděla dítě, které by tak rádo sedělo a poslouchalo staré lidi. Nemyslela jsem, že se dožije dospělosti. Včera večer jí nebylo dobře, jinak by se byla nevyděsila. Všimla jsem si, že jednu tvář měla červenou jako třešeň a druhou bílou jako sníh – to znamená, že už měla v krvi horečku."

Slečna Thusa si jako mnozí jiní metafyzikové spletla následek s příčinou, a tak nevědomky sofistickým úsudkem utišila výčitky svědomí.

Helen se zmítala na horečnatém lůžku, otevřela oči a divoce pohlédla ke komínu.

„Poslouchejte, slečno Thuso," vykřikla. „Už to přichází. Neslyšíte, jak to rachotí komínem dolů? Neodcházejte – nenechávejte mě tu ve tmě – bojím se – bojím se."

Pro slečnu Thusy bylo štěstí, že pan Gleason nebyl u toho a neslyšel blouznění svého dítěte, jinak by se před ní jeho dveře navždy zavřely. Paní Gleasonovou sice trápily následky toho, že ji k sobě pustila, ale raději by si usekla vlastní pravou ruku, než aby k té ubohé osamělé ženě promluvila hrubě či nelaskavě. Varovala ji však, aby tímto nerozumným způsobem nepodněcovala chorobnou představivost jejího dítěte, a jemně jí

zakázala, aby ještě někdy opakovala ten strašlivý příběh, který v Heleně zjevně zanechal hluboký a temný dojem.

„A především, drahá slečno Thuso," řekla a potlačila lehký suchý kašel, který jí často přerušoval řeč, „nikdy jí nevštěpujte žádnou děsivou představu o smrti. Vím, že takové dojmy se nikdy nedají vymazat – vím to z vlastní zkušenosti. Hrob byl pro mě vždycky chmurným tématem, i když se na něj dívám s lampou víry v ruce a vzpomínám, že Syn Boží si v jeho temnotě ustlal, aby tam pro mě a mé blízké zůstalo světlo."

Slečna Thusa sledovala paní Gleasonovou, jak mluví, a vážný pohled v jejích očích se prohloubil. Řečnice bývala tak tichá a zdrženlivá, že slečna Thusa nečekala, že v ní najde takovou hloubku myšlenek a citů. Když ji pozorovala, všimla si také, jak vyzáble a unaveně paní Gleasonová vypadá, čehož si nikdy předtím nevšimla. Pamatovala si ji jako krásnou, zdravím kypící ženu, když se poprvé setkaly. Nyní měla barvu, ale ne krásu, jas, ale ne krásu: ruměnec na tváři a lesk v oku vzbuzovaly přání, aby byla raději bledá a její oči kalné, neboť by to bylo méně bolestné a méně zlověstné.

„Ano, slečno Thuso," pokračovala paní Gleasonová po dlouhé odmlce, „jestli moje dítě přežije, chci ji co nejpečlivěji chránit před vším, co by v ní mohlo probouzet chmurné myšlenky. Vím, že ji brzy budu muset opustit, protože mám dědičnou nemoc a její příznaky se v poslední době výrazně zhoršily. Už dávno jsem se smířila se svým osudem, neboť vím, že můj Nebeský Otec ví, kdy je nejlepší povolat mě domů. Ale nemohu snést pomyšlení, že se moje děti budou všeho, co po sobě zanechám – mé vzpomínky – stranit. Louis je odvážný a ušlechtilý chlapec. O něj se nebojím. Už teď má rozum jako dospělý muž. Mittie má jen velmi málo citlivosti a představivosti; bojím se, že má příliš málo té první, aby byla opravdu milá. Ale možná jí to nakonec prospěje. Helen je samá citlivost a představivost. Bojím se o ni. Pronásleduje mě podivný strach, že se jí má vzpomínka stane přízrakem, před kterým se bude snažit utéct. Ach, slečno Thuso, nedokážete si představit, jak bolestné je pro mě to pomyšlení. Chci, aby mě milovala, i až tu nebudu,

aby na mě myslela jako na strážného anděla, který nad ní bdí a žehná jí. Chci, aby si myslela, že žiji v Nebi, ne že hniji v chladné zemi. Slibte mi, že jí už nikdy nebudete spojovat smrt a hrob s žádnou hrůznou představou."

Paní Gleasonová se odmlčela, přitiskla si kapesník k očím a s hlubokým povzdechem se opřela v křesle. Byla to opravdu ta tichá, praktická hospodyně, která se při každodenních povinnostech pohybovala tak tiše, že by nikdo nepoznal, že něco dělá, nebýt výsledku?

Mluvila o umírání, a přitom nikdy nezanedbala jedinou domácí povinnost ani laskavost vůči sousedovi? Ano! V nočním tichu, přerušovaném jen blouznivým sténáním nemocného dítěte, odložila zdrženlivost, která ji obvykle zahalovala, a na okamžik nechala promluvit svou duši.

„Pokusím se zapamatovat si všechno, co jste říkala, a řídit se tím," odpověděla slečna Thusa. V tmavě šedých šatech a černém hedvábném šátku uvázaném pod bradou vypadala trochu jako mnich v šedé kutně. „Ale když má člověk nějaký dar, těžko ho v sobě potlačuje. Sama vždycky nevím, co řeknu, ale mluvím tak, jak mě něco vede, jako kdysi mluvili muži v Bibli. Vím, že každý má svůj způsob a svůj vkus a že někdo má rád tohle a někdo zase něco jiného. No, mě vždycky přitahovalo to, čemu někteří říkají hrozné věci. Možná je to tím, že jsem žila osaměle a vedla tak trochu duchovní život. Nikdy jsem si neužívala večírky ani zábavu. Kdykoli bych šla raději na pohřeb než na svatbu a raději bych se dívala na mrtvolu zahalenou do rubáše než na nevěstu ozdobenou krajkami a květinami. Vím, že je to zvláštní, ale je to pravda – a nemá cenu bojovat se svou přirozeností. Člověk nemůže. Když vezmu do ruky noviny, nejdřív vidím úmrtí a vraždy. Přímo na mě zírají a nic jiného nevidím."

„To je neobyčejná povaha," řekla paní Gleasonová zamyšleně. „Měla jste stejné záliby už jako dítě?"

„Sotva si vzpomínám, že bych byla dítětem. Zdá se mi, že jsem jím nikdy nebyla. Vždycky jsem měla tak staré pocity. Otec a matka mi zemřeli, když jsem byla ještě miminko. Zůstal jen můj bratr a já. Byl to ten nejpodivnější člověk, jaký kdy žil.

Zamkl si srdce a klíč si nechal u sebe, takže nikdo nemohl nahlédnout dovnitř. Neměla jsem nikoho, koho bych milovala, ani nikoho, kdo by miloval mě, a tak jsem si zamilovala kolovrat a své vlastní myšlenky. Když bratr onemocněl a byl nervózní a mrzutý, nesnesl bzučení kolovratu, a tak jsem musela příst v noci u krbu, při záři žhavých uhlíků. Pánbůh ví, jakou společnost jsem měla sama v sobě. Povím vám něco, paní Gleasonová," dodala, sundala si brýle z čela, pečlivě je otřela a hned si je zase nasadila na temeno hlavy. „Bůh nechtěl, aby si byli všichni podobní. Někteří hledí vzhůru a jiní dolů, ale mají-li správného ducha, všichni hledají Boha a pravdu. Jestliže mluvím o hrobě víc než většina lidí, je to proto, že vím, že je to jen podzemní chodba do věčnosti."

„Děkuji Bohu, že mě nakonec naučil hledět vzhůru," zvolala paní Gleasonová. V následujícím tichu bylo zřetelně slyšet rychlý, namáhavý dech malé Helen. Její duše úzkostlivě hleděla do budoucnosti. Kéž by jen bylo možné proměnit názory a zvláštnosti slečny Thusy v něco podobného těm jejím! Změnit slečnu Thusu! To byste rovnou mohli čekat, že se z pokrouceného, hluboko zakořeněného dubu stane ohebná vrba, která se sklání ve větru. Čas a samota její výstřednosti tak živily a posilovaly, až se rozrostly jako banyán a vytvořily temný pavilon, kde se scházely a veselily celé legie přízračných duchů.

Slečna Thusa byla jedním z mnoha lidí s bystrou myslí a vřelým srdcem, kteří byli ochuzeni o věci, jimž by mohli věnovat sílu své mysli a vroucnost svého srdce. Protože jejich energie neměly správný průchod, obracely se proti nim a neustálé tření obrušovalo jejich jemné vnímání krásy i schopnost opravdové radosti. Réva, která nenajde oporu pro svůj růst vzhůru, se plazí po zemi a pokrývá ji bujnými, znetvořenými listy. Horský potok odvedený ze svého koryta se promění v temnou, stojatou tůň. I když se bujná, dlouho zanedbávaná réva přiměje, aby se vinula kolem nějaké opory, nese s sebou vlhkost a půdu země, které se přidržovala. Její úponky jsou těžké a směřují dolů.

Během několika dní Helenina horečka ustoupila.

„Nevypiju to," řekla, když jí mladý lékař podal hořký lék. „Chutná příšerně."

„Vypijete to," odpověděl klidně, držel sklenici a díval se na ni svýma klidnýma, temnýma očima. Nepřiložil jí ji ke rtům ani ji nenutil. Jen se jí vytrvale, a přece něžně díval do tváře a po tvářích se mu pomalu rozléval sytý ruměnec, kterého si všimla první večer, kdy ho spatřila. Neřekl: „Musíte." Řekl: „Vypijete." A ona cítila ten rozdíl. V jeho výrazu vnímala neobvyklé spojení něhy a síly a přistihla se, že ustupuje. Bez dalšího odporu natáhla ruku, vzala sklenici a vypila lék na jeden doušek.

„Pomůže vám," řekl s vážným úsměvem, ale nepochválil ji.

„Proč jste mi to neřekl předtím?" zeptala se.

„Musíte se naučit důvěřovat svým přátelům," odpověděl a jemně přejel rukou po bledém čele dítěte. „Musíte jim důvěřovat, aniž byste se ptala, proč dělají to, co dělají."

Helen si pomyslela, že se to pokusí zapamatovat. Zdálo se snadné zapamatovat si, co mladý lékař říkal, protože hlas Arthura Hazletona byl velmi příjemný a jasný a zněl jí v uších jako hudební nástroj.

Pokračujte ve čtení: Helen a Arthur aneb Kolovrat slečny Thusy

Toto je bezplatná ukázka knihy Helen a Arthur aneb Kolovrat slečny Thusy od Library of Alexandria.

Čtěte a poslouchejte celou knihu a více než 200 000 dalších, 90 dní zdarma:

https://libraryofalexandria.com/cs/products/helen-and-arthur-or-miss-thusas-spinning-wheel